

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 1. V Ljubljani, 1. januarija 1894. Leto XXIV.

Iz otroških let.

1. V šoli.

Šoli mirno smo sedeli,
Prišli so gospód veselí,
Dobrosrčno rekli nam:
„Nekaj lepega imam;
Hkoneu ure list dobíte,
Pridno ga doma beríte!“

List na mizo položili,
„Zgodbe,“ nas lepó učili,
Treba páziti zeló;
Kam pa sili mi okó?
„Vrtec“ ljubi moj leží tam,
Oh zakáj ga vže ne čítam!

Lepa, toda znana zgódba
Salamonova je sódba,
Ki razlagajo jo nam;
Na izust jo dávno znam.
Kaj pa mični „Vrtec“ právi,
Rôji vedno mi po glávi.

Ura teče prepočási,
Zvon, oj brzo se oglási!
Zdaj se čuje vdar iz lín,

Bom li rešen bolečin?
Nè! — En dan bom še mučenec,
List je drug dobil učenec.

2. V cerkvi.

V cerkev šél sem, z mano mati,
Treba Modrim čast je dati,
Pa pred vrati mi nekó
Stisnil „Vrtec“ je v rokó.
Denem v žep ga suknje svóje,
Zvonček žagradni zapóje.

Pridigar prišél na léco,
Ljudstvo nagovarja, déco,
Ki pod prižnico stóji,
Vsakdo vpira vánj očí.
Kaj pa mene vedno móti?
Pojdi mi skušnjava s póti!

Pa prične se sveta maša,
Orglje, petje se oglašá,
K višku dviga vsak srcé
K Bogu hrepené željé;
Moje pa so razdeljéne,
„Vrtec,“ oh ne moti méne!

V roki mi je mašna knjiga,
Ki pobožnost naj mi vžiga.
Zadnji zdaj je blagoslov,
Potlej idemo domov.
Bog, ki gledal, videl vse si
Če grešil sem kaj, zanési!

3. Doma.

Zdaj domá sem in kosilo
Dosti se je vže shladilo,
Pa naj še se pohladi,
Jesti se mi ne mudí.
Rad kosilo tist odlaša,
Komur „Vrtec“ dušna paša.

Oj, kakó je lepa pesem,
Take jaz še slišal nêsem.

Milo boža mi uhó,
Sega v srce mi močno;
Kdor jo bere, ponoví jo,
Mična slika, glej, krasi jo.

Po kosilu hčem se vsemi,
Lepe brati hčem povesti
Za pouk in kratek čas;
Mnogo naučim se jaz.
Gledal liste bom in cvetke,
Reševal bom zagonetke.

Pridite prijatli míli,
Vkup se bomo veselili,
Jaz pokažem lep vam vrt,
Ki otrokom je odprt.
„Vrtec“ vas prijazno vábi,
Nihče priti naj ne zábi.

Fr. Krek.

Na stara leta — na zimo.

Ve me spomin ne vará, bilo je tiste dni od sv. Boštjana do sv. Pavla. Vže vem, dà, prav tačas je bilo, prav tačas. Najhujši zimci: sv. Boštjan, sv. Neža, sv. Pavel so prišli v dézel, vender posebnega mraza pa le ni bilo. Pač pa se je bilo presukalo vreme po starem reku: „Dan gor, sneg pa dol.“ Héncano mnogo snega se je bilo naletelo, prav kakor pôje pesen:

„Pri nas je padel velik sneg
Vsakemu možu do kolén;
Zapadel je devet vasí,
Devet vasí, sedem cerkví.“

Kdor je imel slabo streho, moral ga je odmetati raz njo, drugače bi se mu bila lahko udrla pod sneženo težo. Toda ker je pritisnil jug, zdrčal je ponekodi sam s poslopij na tla.

Bilo je okrog devetih dopóludne. Stari Gabrovec, osemdesetleten možiček, stopal je počasi od Jarnejčevih proti sosedu Rokavniku. Poredkoma je prestavljal stare noge ter se previdno opiral na palico, brez katere ga nisi videl nikoli. Bil je uprav pred Rokavnikovim hlevom. Kar zagrmí nekaj nad njim in — pùh, pùh — vsul se je južni sneg s hleva. Starčka je malone podsulu. Vender vedel je, da je najvarneje, če se v takem slučaju stisne k steni; zato se je skušal nasloniti nánjo, pa kaj hočete, stare kostí so stare kostí, ni šlo tako hitro, kakor bi bil rad. Potem pa še tisti puh — kar podrlo ga je, a padel je srečno v mehki sneg, ki je bil ž njim vred priletel na tla. Rokavnikovi so baš tisti dan klali kravo na skednji poleg hleva. Ko so začuli, da je zgrômel sneg s strehe, pritekli so gledat, če ni kje kaj kvare napravil na bližnjem drevji. Toda sedaj zapazijo starega Gabrovca, ki je kobacil iz snega, in prestrašili so se ne malo.